

om kan der være delte Meninger. Men jeg kan i en Tvivl derom ikke se nogen Grund for det ærede Medlem til at fravige den Anskuelse, han tidligere har havt, om det Rig-tige i Kjøbenhavns Befæstning. Hvad de Indvendinger angaar, som det ærede Med-lem fremsatte, maa jeg sige, at er der ikke andre Vanskeligheder, der forhindre ham i at stemme for Kjøbenhavns Befæstning, end dem, han idag har nævnt, nemlig Mangelen af fremstødt Fort paa Vestfronten foran Ence-nten og Manglen af en Enceinte paa Amager. — Saavidt jeg forstod det ærede Medlem, var det Manglerne ved den gamle Vold om Christianshavn, der angstede ham — og fremdeles Rydningen af Dyrehaven, Noget, som Ingen tænker paa (Monrad: Men det tænker jeg paa). Den skal ikke ryddes (Monrad: Den bør ryddes). Det er en stor Misforstaaelse af det ærede Medlem, at Dyrehaven skal ryddes (Monrad: Min Anse er jo netop den, at den bør rydes). Nei, Dyrehaven skal ikke ryddes. Men jeg vil ikke her komme ind paa en Diskussion om dette Spørgsmaal, men jeg vil henvise det ærede Medlem til, hvad Velforts For-svarer, Oberst Denfert Rochereau, en Mand, som man dog vistnok vil indrømme Erfaring om, paa hvilken Maade en Fæstning bedst forsvares, har udtalt sig, da Paris' nye Befæstning blev diskuteret i det franske Deputeretkammer. Disse Udtalelser findes i Bibliotheket. Jeg ønsker iøvrigt ikke nu at komme ind paa Enkeltheder, som kun kunne faae en fuldstændig Besvarelse ved Hjælp af de Bilag, som følge med Lovforslaget. Og saa af den Grund anser jeg en Realitets-forhandling her for uebdig, fordi man let kan gjøre sig skyldig i urigtige Forestillinger og vanskelig er istand til at danne sig en fuldstændig klar Forestilling om Sagens Enkeltheder; thi selv ikke de af os, som ere sagkyndige, ere istand til af de Bemærk-ninger, der ledsage Lovforslaget, at skaffe os nogen fuldstændig klar Forestilling om Løs-ningens Enkeltheder (Afskydelse). Sa jeg siger det rent ud og anser det for Pligt at udtale det; men derfor have vi jo ogsaa Udvalg, som modtage de nødvendige Bilag, og i Udvalget kan man altsaa undersøge Sagen tilbunds. Naar man idag ligesom tidligere har talt om de Sagkyndige og om, hvor megen og hvor liden Berettigelse man skal tillægge de Sagkyndiges Mening, skal jeg minde om, at een Ting maa man dog vel indrømme, og det er Pligten for de Sagkyndige til at tænke over Sagen og fremsætte deres Anskuelser om den. Nu siger jeg ikke, at fordi Sagkyndigheden for-langer det og det, har Folkethinget kun Et

at gjøre, og det er at bevilge. Den For-bring stiller jeg ikke, thi Folkethinget har saavel en Ret som en Pligt til først at prøve Sagen, men paa den anden Side vil jeg erindre de Herrer om Et, og det er, at der-som De negte de Sagkyndige de Midler, som de anse for nødvendige til at forsvare vort Fædreland, saa slutte de Ansvarer bort fra os, men ikke over paa Dem selv, og det Korrekteste, De da kunde gjøre, vilde være at gjøre Skridtet fuldt ud og sige: Da de Sagkyndige, som vi have, ikke have Evnen til at danne sig en fornuftig Mening om den Maade, hvorpaa Fædrelandet skal forsvares, saa lader os affædige dem og la-der os skaffe en anden Hær, som bedre for-staar vort Fædrelands Forsvar (Stemmer: Vi kunne jo ikke affædige dem). Jo, det vil ikke være saa vanskeligt, De ville let kunne faae os til at gaa paa det Omraade. Jeg slutter med at udtale, at det ser ud, som om der er overmaade ringe Haab om denne Sags Gjennemførelse, men jeg veed ikke, hvad der i Grunden skal afholde Udvalget fra at undersøge Sagen og gjennem en Overveielse se, om det ikke var muligt, at man kunde blive enig om Noget. Jeg er ikke saa sangvinisk, at jeg tror paa, at man kan faae sat Alt igjennem, men ethvert Skridt ad den rette Vej — det er min Overbevisning — vil blive hjulpet med Glæde af den langt overveieude Del af Befolkningen, anset, til hvilken Side den hører, og Befolkningen har Ret, thi det er paa høie Tid, at vi tænke paa at faae ordnet denne Sag, fordi den Ordning, vort Forsvarsvæsen har for Dieblicket, er trods de mange Millioner, som aarlig udredes der-til, baade for Hærens og Flaadens Ved-kommende saaledes, at vi, saa længe vi saune befæstede Støttestruer, ikke kunne sige, at vi have noget virkeligt Forsvar, og at vi i Til-fælde af Krig maa gjøre Regning paa, at vort Fædrelands Fremtidsstjæbne vil blive afgjort ikke engang i saa og saa mange Uger, men maaste i saa og saa mange Dage. Det er den virkelige Stilling.

Conseilspræsidenten og Finantsministeren (Estrup): Det ærede Medlem, der nu satte sig, har allerede fremhævet, i hvilken Grad det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valg-kreds (Bosjen) feilede, naar han før angav som Hoveduøienigheds punkt imellem Flertallet i dette Thing og Mindretallet og Regjeringen i 1876 det, paa hvilken Maade Midlerne skulde tilveiebringes. Det ærede Medlem, som sidst havde Ordet, har stærkt nok fremhævet, i hvilken Grad det var urigtigt, og at Ho-veduøienigheden dreiede sig om, hvorvidt der skulde anvendes Tilstrækkeligt til en fast Be-